

forunderligt, at man ikke ved et Pennestrog kan komme ud over det i Underændringsforslaget Nr. 51 omhandlede Spørgsmaal, men maa forbeholde det til en nærmere Overbetelse, om der er Trang enten til en almindelig Lov eller til en enkelt speciel Lov derom. At man med Hensyn til Forholdet mellem Kjøbstad og Land ikke altid kan undgaae saadanne enkelte Love, have vi jo iøvrigt ogsaa haat et Exempel paa i indværende Aar, nemlig i Lovforslaget om Udefundby. Man kan vel i visse Tilfælde paa den i dette Lovforslag bestemte Maade sjerne et Landsogn fra en Kjøbstad, men, naar der er Spørgsmaal om at henlægge Noget under en Byes Jurisdiction, behøves der derimod en særskilt Lov. Med disse Bemærkninger haaber jeg at have anført Tilstrækkeligt til Fordeel for vort Underændringsforslag under Nr. 51.

Indenrigsministeren: Jeg vilde nødtigt have udtalt Noget, som kunde tyde paa Mistillid til min eventuelle ubekendte Eftermand. Hvad jeg sagde om Forslaget under Nr. 50 til § 49, sagde jeg kun for at fremhæve, at jeg anseer den deri indeholdte Bestemmelse for i og for sig at være utilstedeilig, hvorfor den i min Haand kun vilde blive et dødt Bogstav, og altsaa forsaavidt ligegyldig. Naar det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Krieger), anførte det lille Lovforslag, angaaende Udefundbys Henlæggelse under Frederiksfund, hvilket har passeret Rigsdagen i denne Samling, som et Exempel paa, at et saadant Forhold mellem Kjøbstad og Land kan ordnes ved særlig Lov, skal jeg gøre opmærksom paa, at heller ikke det foreliggende Lovforslag vil hjemle Ret til at tage et Stykke fra en Landcommune og lægge det hen til en anden. Man kan efter det dele en Commune i to, men man kan ikke med dette Lovforslag i Haanden tage et Stykke fra een Landcommune og lægge til en anden. Dertil vil der ogsaa udfordres en særlig Lovhjemmel.

Sonne: Jeg vil kun gjøre en lille personlig Bemærkning til den høitærede Minister. Jeg giver ham Ret i, at det Forslag, som jeg for omtalte var fremkommet i Beiloven, gik ud paa at indføre et Fællesskab, medens hans

Forslag under Nr. 21 til § 49 gaar ud paa at have et saadant. Men der er dog Gæ, hvori begge de to Forslag ligne hinanden, og det var dertil, at jeg sigtede. Begge berøre det oeconomicke Forhold imellem Kjøbstad og Land, og er det nu i det ene Tilfælde utilstedeilig af Hensyn til den ene af to saadanne Communer at paaføre den anden pecuniaire Byrder mod dens udtryffelige Villie, meente jeg, at det ogsaa burde være det i det andet Tilfælde.

Hasle: Den høitærede Minister fremfatte blandt Andet den Bemærkning med Hensyn til Forslaget under Nr. 59 til § 50, at han ikke ønskede, at Communerne skulde gjøres til Skatteligningscommisstoner. Det forekommer mig imidlertid forunderligt, at han fremkom med denne Bemærkning ved et Lovforslag, som gjør alle Sognecommuner til Skatteligningscommisstoner. Naar man mener, at det ikke kan undgaaes, saa troer jeg, at der heller ikke er saa stor Fare ved, at Amtsraadene i enkelte Tilfælde blive Skatteligningscommisstoner. Jeg er forøvrigt enig med den høitærede Minister i, at det var ønskeligt, om det kunde være anderledes, men jeg troer ikke, at det er muligt.

Indenrigsministeren: Dette Lovforslag gjør ikke Sognecommunerne til Skatteligningscommisstoner; det have de været længe. Men ved Bestemmelsen i Underændringsforslaget Nr. 59 til § 50 blive Amtcommunerne til Skatteligningscommisstoner. Jeg troer, at der er en meget stor Forskjel paa disse to Ting.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingen og man gik til Afstemning, hvorved:

- 1) Forslag Nr. 39 af Bonne, Grevenskjold, David, Dresing, Hassner, Krieger, Larsen, Mourier-Petersen, Brind-Seidelin og Tobiesen til § 34:

Til Slutningen indstlydes som nyt Stykke: § 49, sidste Stykke, hvilket da udgaaer i § 49. Vedtoges eenstemmig med 45 Stemmer.